

Lökd el a deszkát,
és gurulj!

Kick Push

lebegés

fine
selection

JAY MCLEAN

JAY M C L E A N

Kick Push

lebegés

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

AJÁNLÁS

*Az apáknak az életemben, akik újra és újra bebizonyítják,
hogy a vérségi kapcsolat nem minden:
a családotod olyan lesz, amilyenné te teszed.*

*Nem-férjemnek, Warwick McLeannek,
aki a hiányosságaim ellenére is szeret.*

*Apósomnak, Richard „Papa” McLeannek,
aki mindig bátorított, hogy próbáljam ki magam. (Elszabott rák!)*

*És végül, de nem utolsósorban a férfinak, akit ötéves korom óta
szeretek, (nevelő)apámnak, „Gam-Gam” Steve-nek,
akinek mindig az volt és lesz az egyetlen tanácsa számomra,
hogy azt csináljam, ami boldoggá tesz.*

*Apa, neked köszönhetem, hogy boldog vagyok.
És főleg, hogy vagyok.*

Prológus

A SZEMEM CSUKVA VOLT, mégis éreztem minden követ, minden bukkát, a járda valamennyi repedését. A kerekek forogtak – szoros tapadásban, tökéletes egységben a talajjal.

A deszka, a talaj és én egyek voltunk – sem rejtegetni-, sem veszténivalónk nem volt.

Hallottam a kosárlabda pattogását, aztán a pillanatnyi csendet, miután visszapattant a vasgyűrűről. Amikor Hunter karistolva átszelte az egyपालánkos pályát, ahova gyerekkorunk óta lejárunk, a nyomában kavics spriccelt szerteszt az aszfalton. Kinyitottam a szemem, a lábam a deszka végére tettem, lassítottam és megálltam. Nem álltam be hozzá skateballozni, mint annyiszor, hanem leültem a padra. A hátam – mint mondani szokás – meggörnyedt az imént a vállamra helyezett teher súlya alatt.

– Mi a gond? – ült le mellém Hunter.

Ő a legjobb barátom, amióta csak az eszemet tudom, vagyis nyilván egyből kiszúrta. Vagy lehet, hogy csak szarul lepleztem. Lenéztem a deszkára, közben ide-oda lökdöstem a lábammal. A legjobb lett volna felpattanni rá, elsuhanni és egyedül lenni.

Csak én, a deszka és a kerekek forgása.

– Natalie azt mondja, terhes.

Hunter a deszkám elejére lépett, hogy megállítsa.

– Hogy mi?

Türelmetlenség érződött a hangján, de nem néztem fel rá. Nem akartam látni, mi van a szemében. Valószínűleg szájalom.

– Most mit fogsz csinálni? – kérdezte.

Megvontam a vállam.

– Csak közölte velem a hírt, aztán elküldött, azt mondta, ez az ő döntése, nem akarja, hogy beleszóljak.

– Ez hülyeség!

Megint vállat vontam.

– Nem volt jobb ötletem, úgyhogy azt csináltam, amit kért.

– Te mit szeretnél?

– Nem gondolni rá.

– Nem tehetsz úgy, mintha semmi sem lenne!

Felemeltem a fejem, de továbbra sem néztem rá.

– Azért nem akarok gondolkozni, mert nem akarom, hogy a fejem és a szívem ráálljon valamire, miközben lehet, hogy ő pont az ellenkezőjét választja.

– Sajnálom – mondta Hunter, én pedig felröhögtem. Most komolyan! Mi mást tehettem volna? – Nem is tudtam, hogy már szexeltetek – tette hozzá.

– Kétszer – mondtam. – A másodiknál elszakadt a gumi.

– Ezt a kibaszást!

Hátradőltem, és keresztbe fontam a karomat.

– Ja. Ezzel elég jól körülírtad.

Hangosat sóhajtott, én továbbra sem bírtam ránézni.

– Szóval megvárjuk, hogy dönt, és akkor kitaláljuk.

– Megvárjuk?

– Mindig egy csapat leszünk, Josh, bármi van.

Felálltam.

– Na, szeva, Hunter! – Az egyik lábam máris a deszkán volt, a másikkal ellöktem magam, aztán hazafelé egész úton azon gondolkodtam, vajon mi lehetett Hunter arcára írva, amikor kiejtettem a számon, hogy „terhes”. Röhögtem. Idióta dolog volt röhögni, de mint mondtam, nem igazán tehettem mást.

Natalie két héten keresztül csak mondta és mondta a magáét, én meg hallgattam. Ezerszer is körbejárta, elismételte ugyanazokat a kérdéseket. Aztán egyik nap leült mellém az iskola büféjében, és a hasára húzta a kezemet. A tekintetünk összefonódott. A válla mögé vetette szőke haját, a szeme csillogott. És akkor mosolyogva megszólalt:

– Megígéred, hogy együtt csináljuk? – kérdezte.

Azon kaptam magam, hogy én is mosolygok.

– Még szép! – feleltem. És komolyan is gondoltam.

Tizenhat évesek voltunk, és gyereket vártunk. És abban a pillanatban *boldogok* voltunk.

Először az ő szüleinek mondtuk el. Natalie azt mondta, egyszerűbb lenne, ha egyedül csinálná, de nem mentem bele. Ő meg a gyerekek az én leendő családom, szóval holtbiztos, hogy vállalom értük a felelősséget. A szülei nem repestek. Az apja úgy tűnt, mint aki szívesen bemosna nekem egyet. Őszintén szólva erre fel is voltam készülve. Natalie, akárcsak én, egyetlen gyerek volt, a szülei szeme fénye. Igaz, nem sokat látta őket. Az apja valami ipari ingatlanokban utazó nagyágyú volt, és rengeteget volt úton, az anyja pedig mint trófea-feleség mindenhova elkísérte. Mindenesetre szerencsénk volt, mert megértették, hogy a mi döntésünk, megtartjuk-e a gyereket, és azt mondták, bizonyos szintig támogatni is fognak minket. Bár ők már

felneveltek egy gyereket, és nem állnak készen egy unokára, úgyhogy azért ne számítsunk túl sokra.

Az én szüleim? Na, az már egy kicsit másképp alakult. Az apám megtette, amit Natalie apja nem. Igen. Bemosott nekem egyet. Az anyám zokogott. Natalie zokogott. A szüleim ordibáltak egy sort. Az anyám valami olyasmit motyogott, hogy minden vasárnap magával kellett volna cipelnie a templomba. Az apám azt mondta, selejt vagyok, és közölte, hogy csomagoljak össze és húzzak el. Az anyám tovább zokogott. Belekapaszkodtam a pillantásába, és a szememmel kérleltem, hogy térítse észhez apát. Szavak nélkül is megértette, mit kérek tőle, de azt mondta:

– Nem, Joshua. Ez a te hibád. Neked kell felelned a következményekért.

Úgy tettem, ahogy mondták. Összeszedtem a cuccaimat, és elmentem. Nekem senki se mondja a gyerekemre, hogy hiba! Senki!

Natalie hazaautózott.

Én pedig elgurultam Hunterékhez.

Amint meglátta a kezemben a táskát és a friss véraláfutást a szemem alatt, kitarta az ajtót.

Egy időre megkaptam a vendégszobájukat, és tojáshéjakon lépdelve kerülgettem Hunter idegbeteg apját. Aztán egy nap Hunter előállt a kérdéssel:

– Nem akarunk nézni valami kecót, vagy ilyesmi? Szerezhetnénk valami munkát, és eloszthatnánk a labbert.

Nem kellett kimondania, így is értettem, mi a pálya. Az apja azt akarja, hogy tűnjek el.

– Szívesen felajánlanám neked a vendégházat, de oda most az anyám költözött be.

– Mi?

– Ja. Gondolom, így nincs annyira szem előtt a piálása.

Felhívtam Natalie-t. Eljött értem kocsival, és elvitt magukhoz. A szülei azt mondták, az enyém lehet az alagsori szoba, amíg valami jobbat nem találok, csak senki ne tudjon róla. Nem akartak olyan szülőknek tűnni, akik pártolják a szexet meg a kiskorú terhességet. Mivel sokat utaztak, szépen berendezkedtünk Natalie-val az ideiglenes szobában, és egészen olyanok voltunk, mint egy boldog család. Sosem veszekedtünk, sosem bántottuk egymást. Jó volt. Már-már tökéletes.

A szüleim egyszer sem kerestek.

Összeadtuk a pénzünket, meg amit az anyja titokban adott Natalie-nak, hogy legyen miből megvennünk a babaruhát, a pelenkát meg minden mást, amiről az internet kiokosított minket. Együtt jártunk minden vizsgálatra, aztán amikor kezdett tényleg látszani rajta, nem titkolta tovább sem az iskolában, sem máshol. Büszke voltam rá. Büszke voltam magunkra. És aznap, amikor Thomas Joshua Christian megszületett, én voltam a legboldogabb ember ezen az egész elcseszett világon.

Natalie közölte, hogy nem akarja, hogy a nevemre vegyem, azt mondta, meg akarja várni, amíg összeházasodunk, és akkor majd megváltoztatja... valami olyasmi miatt, mert nem akarta, hogy mások rossz szemmel nézzenek rá, amiért nem egyezik a vezetéknevük. Én hülyeségnek tartottam, de annyira hisztis lett a terhessége végére, hogy kerültem a felesleges vitákat, és hagytam, hogy mindenben ő döntsön.

Komolyan jó lenne tudni, mi történt a szülés előtti hónapok és a szülés utáni pár hét között. Mármint azon kívül, hogy a baba megszületett. Natalie folyton csak panaszkodott: a szoptatás miatt, a kimerültség miatt, meg hogy mindent egyedül kell csinálnia, hogy nem segíték. Nem tudtam, mi többet tehetnék. Én pelenkáztam,

én öltöztettem a gyereket. Még a szoptatásokhoz is felkeltem, hogy Natalie ne érezze magát egyedül. Tisztában voltam vele, hogy ki van merülve, ezért amiben csak tudtam, segítettem neki.

Vége lett a boldog családosdinak, a veszekedés nélküli együttélésnek, a tökéletes napoknak.

Köddé vált az egész.

Ahogy Tommy egy hónapos születésnapján Natalie is.

Az éjszaka közepén Tommy sírására ébredtem. Az egész házat körbejártam, de Natalie-t sehol sem találtam. A szülei hálószobájába is bekopogtam, hogy megkérdezzem, hol van. Azt mondták, fogalmuk sincs, és aludtak tovább. Közben a baba mindvégig éhesen sírt a karomban.

Felhívtam.

Nem vette fel.

Megnéztem, ott van-e a kocsija.

Nem volt.

És akkor megláttam: az éjjeliszekrényemen, a bekeretezett családi fényképünk mellett egy cetli állt.

Sajnálom, Josh, egyszerűen nem megy.

Két héttel Natalie eltűnése után a szülei szóltak, hogy beszélni akarnak velem. Továbbra is az alagsorukban éltem, az ő kajájukat ettem, az ő vizüket és áramukat fogyasztottam. Mászt sosem kértem tőlük. Ők meg szinte egyszer sem néztek az unokájuk felé.

– Josh, tudom, hogy nem könnyű – vágott bele Natalie anyja, Gloria –, de mi nem adtuk a beleegyezésünket ehhez a helyzethez.

Lenéztem a karomban békésen alvó kisbabára, aki még két hónapos sem volt. Szegénynek volt pár nehéz napja, miután Natalie elment. Speciális tápszert kellett vennem neki, amivel leszokott az anyatejről.

Nem fogadta túl jól. Három különböző márkát is kipróbáltam, mire megtaláltam, ami megmarad benne. Suliba nem jártam. Hunter mindennap elhozta nekem a leckét, noha tudta, úgyszemint csinálom meg. Bár szerintem igazából csak Tommy miatt jött. Teljesen odáig volt a gyerekéért.

– Josh! – rántott vissza Gloria a gondolataimból. – Remélem, megérted!

Nem értettem meg.

Nem ment.

Nem voltam képes felfogni, hogy fordíthat hátat valaki a családjának... márpedig én bármerre néztem, csakis hátakat láttam, semmi mást.

Bólintottam, és visszanyeltem a könnyeimet. Anélkül, hogy a pillantásomat felemeltem volna a fiamról, megkérdeztem:

– Tudnak valamit róla?

Natalie apja, William megköszöri a torkát.

– Igen – mondta. – Pénzt kért tőlünk.

Csend ereszkedett ránk. Minél tovább kattogott az agyam, úgy nőtt bennem a düh.

– Kérdezett valamit rólunk? – szólaltam meg végül.

– Nem, Joshua – felelte Gloria. – Nem kérdezett.

William felállt, amivel magára vonta a figyelmemet. Elővette a pénztárcáját, és két százdolláros bankjegyet hajított elé.

– Köszönöm – markoltam fel a pénzt felállva.

Mialatt a szobámban összeszedtem, amiről úgy gondoltam, szükséges lehet, felhívtam Huntert.

– Hova megyünk? – kérdezte, miután becsatoltam Tommy babakocsóját, és beszálltam mellé a hátsó ülésre.

– Haza, gondolom.

Az apám a képembe vágta az ajtót. Az anyám zokogott.

Amikor visszaültem az autóba, láttam Hunterön, hogy ki van akadva.

– Mindjárt jövök – mondta, és határozott léptekkel megindult a szüleim háza felé. Belökte az ajtót, besétált az apám mellett, és bevágta maga után.

Nem tudom, mit beszéltek, csak annyit, hogy hangos volt. Anya még jobban zokogott. Apa még hangosabban ordított, de Hunter mindenkit túlkiabált.

Egy szállodába mentünk. Hunter az anyja hitelkártyájával előre kifizetett egy hetet.

– Annyira be van nyomva, hogy fel sem fog tűnni neki – mondta. Nem vitatkoztam.

Miután behurcolkodtunk az autóból, és berendezkedtünk, Hunter leült az ágyszélére. Lehorgasztotta a fejét, a válla előreesett.

– Mi a gond? – kérdeztem.

Amikor rám nézett, párás szemében együttérzés látszott.

– Utálom, hogy ez történik veled.

Sóhajtottam.

– Figyelj... – Kivettem Tommyt a hordozójából, és Hunter kezébe adtam, aki átvette, és nyomban elmosolyodott. – Nézz rá, Hunter! Nézz rá az én szememmel, és mondd, hogy nem éri meg!

Hunter kölcsönadta nekem az autóját, és vállalta, hogy addig majd deszkázik.

A jó öreg Hunter!

Egész héten állást kerestem. Kiderült, hogy senkinek sem kell egy tizenhét éves, kibukott gimnazista, aki egy csecsemővel jár interjúra.

Bár kétszáz dolcsi sok pénznek tűnik, nem az, pláne nem egy kisbabával.

– A kártyádat elutasították – mondta az eladó a kassza mögött.

Elakadt a szívverésem.

– Micsoda? – kérdeztem.

– Sajnálom – vont a vállát.

Elővettem a pénztárcámat, és előkotortam a készpénzem. Volt egy húszasom, de abból nem futotta mindenre, amire szükségem volt. Végignéztem a kasszánál várakozó tápszeren, popsitörlőn és pelenkán, és megpróbáltam eldönteni, melyik kell a legkevésbé.

– Vegyük ki a popsitörlőt!

A nő megrázta a fejét.

– Így sem lesz elég.

Nem foglalkoztam a mögöttem sorakozók mérgelődésével. A szívem hangosan kalapált, és éreztem, ahogy meghasad a nyomástól.

– A tápszerre és a pelenkára szükségem van – könyörögtem, bár tudtam, hasztalan.

Megint vállat vont.

– Sajnálom.

Nem sajnálta. Simán leszarta.

– Jó, akkor maradjon a tápszer.

Kábultan mentem vissza a kocsihoz, és azon töprengtem, mitévő legyek. Átkutattam Tommy pelenkázótáskáját a csomagtartóban, hát ha Natalie elrejtett valahova egy-két pluszpelust. Semmi. Ahogy átkutattam a nejlonzacskót is, amiben a ruháimat tartottam, egy régi póló akadt a kezembe. A szemem a pólóról Tommyra siklott, aztán vissza a pólóra. Nem volt más választásom, azt kellett pelenkának használnom. Fogalmam sem volt, hogy adjam rá, mit csináljak vele, és tudtam, hogy hamarosan ezt is le kell majd cserélnem.

Pénzt kellett szereznem.

Méghez a gyorsan.

És akkor megpillantottam: ott lapult Tommy hordozható kiségya mögött. Az IXO longboardom. Majdnem egy évig spóroltam rá, 1500 dolcsimba fájt. Utcai versenyekre is jártam vele. Az volt a Tommy előtti életem legnagyobb büszkesége.

Gondolkodás nélkül kivettem a csomagtartóból, befejeztem Tommy öltöztetését, és elindultam a kisbolttól két házra lévő deszkásüzlet, a Deck and Check felé.

– Ötvenet adok érte – mondta Aiden az üvegpult mögött.

– Ne szarakodj már, Aiden, te is tudod, mennyit ér!

Aiden előrehajolt, és még egyszer szemügyre vette a deszkát.

– Vágom, Josh, de az itteni punkokat nem érdeklik az ilyen cuccok. Egyedül téged.

Tommy nekiállt sírni. Próbáltam megnyugtatni.

– Te vagy az egyetlen a környéken, aki tudja, mennyit ér az ilyen – folytatta Aiden. – Nekem nem kell, eladni meg nem tudom. Adok érte százat.

Összeszorult a szívem. Egy újabb hasadás. Tommy még hangozósabban sírt.

– Aiden, kérlek! – könyörögtem. – Egy százas a pelenkájára sem elég. Pelenkát kell vennem, benzint kell vennem. A kurva életbe, aludnom is kell valahol. Haver, segítened kell! Légyszi!

Aiden kiegyenesedett.

– Megértelek, Josh, de én ebből élek. Százötven, és nincs tovább.

Tommy ordított.

Lesütöttem a szemem.

– Százötvenből egy hotelszoba sem jön ki.

– Sajnálom. – Pedig nem sajnálta.

– Rendben.

Elvettem a pénzt, és elbúcsúztam a régi életemtől.

Kifelé menet beleütköztem valakibe, elnézést kértem, aztán ki-
léptem az ajtón, ki a bizonytalan jövőmbé.

Befordultam a sarkon, tettem három lépést, aztán hagytam, hadd
törjön végre darabokra bennem, ami már elrepedt.

Tommyt a hordozójával együtt letettem a földre, és káromkod-
tam.

A téglafalba rúgtam.

Szétrugdaltam pár téglát.

Tommy még hangosabban sírt.

Hátamat a falnak támasztva lassan leereszkedtem a földre, amíg
egy szintre nem kerültem Tommyval. Kiemeltem az üléséből, a ka-
romba vettem. Ringattam, csitígtattam.

A könnyeim és a homlokáról lecsókoltt izzadság íze összekevere-
dett a számban.

– Sajnálom, kicsim. Sajnálom. Apa meg fogja oldani. Apa nem
megy sehova, oké? Sosem hagylak el. Soha. Megígérem.

A kapucnis pulcsim ujjába töröltem a szemem és az orrom, és pró-
báltam lehiggadni. De csak sírtunk tovább mindketten, és Tommy
sírásától csak még inkább sírhatnékomból támadt, hiszen hiába ígértem
neki, hogy megoldom, fogalmam sem volt, hogyan.

És akkor valami nagyon furcsa történt.

A két épület között egy vékonyka fénysugár jelent meg felettünk.
Olyan éles volt, hogy Tommy összehúzta a szemét, aztán kinyitotta,
épp csak annyi időre, hogy felismerje az arcom körvonalait.

Abbahagyta a sírást.

Abbahagytam a sírást.

Aztán valami a lábamhoz zuhant. A longboardom.

– Mi a...

Felnéztem.

Egy idős néni mosolygott le rám. A bőre sötét volt, mint aki valamilyen egzotikus szigetről származik.

– Szeretnél egy kis benzinpénzt? Akkor segíts nekem bevásárolni, fiatalúr, aztán vigyél is haza. – Akcentussal beszélt.

Tommyval a kezemben, szipogva felálltam. Aztán lepillantottam a deszkámra.

– Mi...? Hogyan...?

– Menjünk!

– Várjon!

– Hogy hívnak?

– Joshua vagyok. – Kissé megemeltem Tommyt. – Ő pedig a fiam, Tommy.

Lágy, kérlelő szemmel előrenyújtotta a két kezét. Volt valami büszkeség a tekintetében, olyasmi, mint valamikor anyámban is, még azelőtt, hogy minden elcsesződött. Ezért nem féltem a kezébe adni az egyetlen, aki fontos nekem. Meleg mosollyal nézett a fiamra.

– Nagyon szép. – A fejével a babahordozó és a deszkám felé biccentett. – Ne felejtse itt a holmidat! Menjünk!

– Várjon! – mondtam megint, miközben összeszedtem a dolgokat a földről. – Ho-hogy hívják?

– Chazaraenek.

Mellette maradtam a boltban, amíg vásárolt. Tommy végig az ő kezében volt, engem meg megkért, hogy pakoljam a bevásárlókoszuba a dolgokat.

– A héten nálam lesz az unokahúgom – mondta. – Neki is van egy ilyesmi kisbabája, mint Tommy. Vegyél mindent, amire szerinted szüksége lehet.

Levettem egy csomag pelenkát és popsitörülőt. Megkért, hogy vegyek egy adag tápszert is, biztos, ami biztos. Végig transzban voltam,

és azon járt az agyam, vajon hol fogjuk tölteni az éjszakát. Kifizette a bevásárlást, aztán visszamentünk Hunter autójához.

Épp hogy beszálltunk, már hívott is Hunter.

– Csak azt szeretném kérdezni, hogy kölcsönvehetném-e az autót holnap. Az apám leszervezett nekem egy találkát egy toborzóval.

Elnevettem magam.

– Haver, ez a te kocsid. Majd... – a mellettem ülő Chazaraere pillantottam – visszahívlak. Megoldjuk.

Nem akartam Chazarae előtt mondani neki, hogy úgy terveztem, a kocsiiban töltjük az éjszakát. Így is épp eléggé szégyelltem magam.

Chazarae útbaigazítása alapján körülbelül tíz perc után meg is érkeztünk.

– Itt vagyunk – mutatott egy kétszintes garázsépületre. A főépület a bejárattól jobbra állt. Meglehetősen szép, kétemeletes ház volt, tökéletesen ápolt kerttel. Kiemelte Tommyt a hordozójával együtt, és felvitte a lépcsőn, a garázsépület emeletére, én pedig felcipeltem a bevásárlást. Az első adagot letettem az ajtó elé, visszamentem még két körért, és csak azután vittem be mindent. Közben ő feltette Tommyt a picike konyha pultjára, és felkapcsolt néhány lámpát a kis lakásban. Amíg segítettem neki kipakolni, láttam, ahogy bedugja a hűtőszekrényt hátul a konnektorba. *Fura.*

Miután kipakoltuk a bevásárlást, megszólalt:

– Akkor most visszavinnél a kocsimhoz?

A csodálkozástól elkerekedett a szemem.

– De azt mondta...

Megállt előttem, és mindkét kezemet megfogta.

– Joshua, láttalak a boltban. Láttam, hogy meghasad a szíved, hogy nem tudsz úgy gondoskodni a fiadról, ahogy szeretnél. Aztán láttam abban a gördeszkaoltban, ahogy ugyanez a szív szilánkokra

törik, amiért meg kellett válnod valamitől, ami olyan sokat jelentett neked.

– Nincs is semmiféle unokahúg, igaz? – nyögtem ki.

Nem válaszolt, csak körülnézett.

– Tudom, hogy nem valami nagy szám ez a hely, de itt berendezkedhettek Tommyval.

Sokszor megkérdezik, hogyan csinálom: egyedül nevelek egy gyereket, mégsem kesergek azon, hogy milyen lapot osztottak nekem. A válasz: minden reggel felébredek.

Ennyi.

Nincs semmiféle titkos recept, semmi bölcs vagy bátorító varázsszó.

Felébredek.

Levegőt veszek.

És minden egyes nappal egyre jobban belebolondulok a gyerekebe, aki általam lett.

Tommy leguggolt a müzlis sor polcai előtt arcán azzal a kifejezéssel, amit létének elmúlt egy évéből már jól ismertem. Aztán morogni kezdett.

– Jó nagy kaki lesz, mi? – kérdeztem fintorogva.

Az arca egy árnyalattal sötétebb lett. A morgás is hangosabbá vált, és én nem bírtam ki nevetés nélkül. Élénkkék szemével nézte, ahogy őt nézem. Olvastam valahol, hogy sok kisbaba születik kék szemmel, de ez idővel megváltozhat. Valahol reméltem, hogy nála is megváltozik, és barna szemű lesz, mint én. Mert valahányszor a szemébe néztem, Natalie-t láttam. Nem dühített, nem borított ki, mint talán másokat, de azért idegesített. Csak örültem volna, ha egy kicsit több van benne

belőlem, mint Natalie-ból. Pláne, hogy ő még csak ott sem volt, hogy lássa azt a király kakilós fejet, aminek épp a tanúja lehettem.

Egy pelenkacserével később és két sorral odébb váratlanul megszólított valaki:

– Josh, te vagy az?

Megfordultam, és a nagybátyám, Robby állt előttem a feleségével, óriási mosollyal az arcukon. Robby apám féltestvére. Csak tíz évvel idősebb nálam, vagyis sokkal inkább olyan nekem, mint valami unokatestvér-féleség. Nem sokszor találkoztunk, évente egyszer vagy szerencsés esetben kétszer, de Tommy születése óta egyszer sem láttam.

Megállítottam a bevásárlókocsit, és bevártam őket. Amikor Robby felesége, Kim meglátta Tommyt, még szélesebben elmosolyodott.

– Ki ez a kisember? – kérdezte Robby, mire a felismeréstől lehorgasztottam a fejem: apám annyira szégyelli, ami történt, hogy még a családtagjainak sem mondta el.

Megköszörültem a torkom, és megemeltem az állam; a büszkeségem felülkerekedett a sértődöttségemen.

– A fiam, Tommy.

Robbynak elkerekedett a szeme.

– A fiad?

Bólintottam.

Tommyra nézett, aztán rám.

– Apád egy szóval sem említette.

– Na ja, az apám elég nagy seggfej – dűnnyögtem.

– Mennyi idős?

– Mindjárt egyéves – feleltem.

– Azt a... – mondta, majd folytatta – nincs kedvetek velünk ebédelni?

– Nem lehet. Haza kell vinnem és ki kell pakolnom ezeket, Tommynak pedig aludnia kell. – A kijárat felé fordítottam a bevásárlókocsit. – Egyébként hogy kerültök ide? Úgy tudtam, Charlotte-ba költöztetek.

– Egy hónapja visszajöttünk – válaszolt Kim. – Mi lenne, ha holnap elvinnénk titeket vacsorázni?

Itt valami nem stimmel. Amikor az emberek megtudták, hogy gyerekelem van, általában kétféleképpen reagáltak: 1. azonnal elmenekültek, vagy 2. olyan szánakozó arccal néztek rám, hogy kedvem lett volna leütni őket.

Az utolsó személy, aki őszintén elfogadott, Chazarae volt, és meggyőződésem, hogy az is csak valamilyen felsőbb hatalom műve lehetett. Nem vagyok vallásos, és nem hiszek Istenben, legfeljebb olyankor, amikor egy csendes, de néha kissé bogaras hawaii néni ke formájában jelenik meg, aki beszél a növényeihez.

Kim melegen rám mosolygott, nekem pedig leesett, melyik reakcióval van dolgom: *szánalommal*. Az emberek képtelenek leplezni: hiába a hamis mosoly, ott van a szemükben.

– Megvagyunk – feleltem elfordulva –, nincs szükségünk a jótékonykodásokra.

– Álljunk csak meg! – kapta el a karomat Robby. – Josh, nem tudom, mi bajod van, a feleségem semmi mást nem akart, csak elhívni vacsorázni. Ha nincs kedved hozzá, akkor mondd meg. De nem kell az arcába vágnod a kedvességét.

Megtörtén hátráltam egy lépést.

– Ne haragudjatok! – mondtam, és úgy is gondoltam. Lehet, hogy túlérzékenyvé váltam. Lehet, hogy ezt teszi az emberrel, ha megtudja, hogy az apja elvágott minden közös szálát vele. Megdörzsöltem a szemem.

– Jól vagy, Josh? – kérdezte Robby.

– Igen. Figyelj, tényleg sajnálom! Mi lenne, ha eljőnnétek, és hoznátok valami kaját egy étteremből? Éhen halok, de haza kell vinnem Tommyt.

Kim újra elmosolyodott, a szeméből eltűnt a szájalom. Megadtam nekik a címemet, és kértem tőlük egy órát, hogy legyen időm elrendezni Tommyt.

Mire hazaértem, Tommy elaludt az ülésben. Átraktam az ágyába, kipakoltam a bevásárlást, és a következő pillanatban már ott is voltam. Ertünk, és a kínos hallgatások szüneteiben általános dolgokról csevegtünk. Megkérdezték, hogy járok-e valakivel, én pedig megmondtam, hogy pillanatnyilag nem nagyon érdekelnek a lányok.

– Mi az, meleg lettél? – kiáltott fel Robby.

Megdobtam egy műanyag villával.

– Kussolj már, felébresztetted Tommyt! Nem, nem vagyok meleg, csak azt akartam mondani – folytattam fejcsoválva –, hogy most Tommy a legfontosabb, és Natalie óta nem volt senkim.

– Ő Tommy anyja? – kérdezte Kim.

Bólintottam. Őszintén megmondom, jó érzés volt olyanokkal beszélgetni, akik válaszolnak is. Hunter váratlanul elutazott, így nemigen volt felnőtt körülöttem, akivel társaloghattam volna.

– Hogy megy a deszkázás? – kérdezte Robby.

– Sehogy.

– Ezt hogy érted? Imádtad.

– Igen – vontam meg a vállam. – De Tommyt még jobban imádom, és a kettő együtt nem megy.

– Szóval csak úgy feladtad? – kérdezte Robby, lopva Kimre pillantva.

– Ez komoly dolog, Josh, hatalmas áldozat – mondta Kim.

Zavaromban felnevettem. Általában ezt csinálom, ha az emberek valamilyen kellemetlen témát feszegetnek.

– Semmi sem áldozat, amit Tommyért teszek.

Robby megköszöri a torkát.

– Megvan még az a kosaras haverod? – kérdezte.

– Hunter? Meg. Legalábbis remélem. Megváltozott a helyzet.

– Megváltozott?

– Eljegyzett egy lányt – mondtam egy vállrándítással.

– Komolyan? – kérdezett vissza Kim. – Kicsit korai.

Nem válaszoltam. Jobbnak láttam nem részletezni az elutazásukat és Chloe rákdiagnózisát.

– Josh – szólalt meg Kim, és ezúttal a szemébe sem kellett néznem, hogy érezzem a *szánalmát*. – Jól vagy?

– Megvagyok – mondtam. De őszintén? Amióta Hunter elment, egyedül voltam. És nem egyszerűen egyedül, elszigetelten és elhanyagolva éreztem magam, hanem *magányosnak* is. Habár ezt semmi pénzért be nem vallottam volna.

Másnap gyorsan összecaptam a takarítást, és hazarohantam, ugyanis Robby felhívott, hogy Kimmel együtt beugranak, mert beszélni szeretnének velem. Őszintén, amikor előző nap azt mondták, hogy majd tartjuk a kapcsolatot, nem hittem el.

Bejöttek, és leültek a kanapéra, én meg odahúztam egy széket magamnak az étkezőasztaltól.

Néztem rájuk.

Ők meg rám.

Aztán időnként egymásra.

– Jót dumáltunk, kösz, hogy beugrottatok – szólaltam meg.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Robby nevetett egy kicsit.

Kim krákogott, kiegyenesedett ültében, közben Robby megfogta a kezét.

Gyanakodva néztem egyikről a másikra. Robby mosolygott, de feszülten. Adott egy puszit a felesége arcára, aztán felém fordult.

– Tudom, hogy azt mondtad, nem kell a jótékonykodásunk, és nem is azért jöttünk.

– Akkor mit szeretnétek? – kérdeztem keresztbe font karral.

Robby ismét a feleségére pillantott.

– Kim imádja a gyerekeket. És én is... és nagyjából emiatt vagyunk itt – mondta.

Egy pillanatra összezavarodtam, aztán rögtön megvilágosodtam, mi a fenére megy ki a játék.

– Mi a retkes franc van? Nem adom a gyerekeket!

Robbynak elkerekedett a szeme.

– Te pöcsfej, nem a gyereket akarjuk elvenni!

Hátradőltem a székemben, és leengedtem a karomat.

– Akkor mit akartok tőlem?

– Munkát akarok ajánlani neked, amivel valószínűleg sokkal többet keresnél, mint a bowlingklubban.

– Milyen munkát?

– Saját építkezési vállalkozást indítottam. Az apám pénzének hála megvan rá az esély, hogy egész szépen kinövi magát. Emiatt költözünk vissza. Munkaerőre van szükségem, Josh. Előrelépési lehetőség is van a cégben, ha érdekel. Minden munkának megvan a határideje, de azon túl te oszthatnád be az idődet... Tommyhoz igazítva. – Vett egy levegőt, azután folytatta: – Azt mondtad, a haverod kocsiját használod, amivel nincs gond, de ha érdekel a munka, akkor a céges pickuppal kellene járnod. Négyajtós, úgyhogy Tommynak is van